చతురస్రం

సీరియల్ కథ

(3)

(రచన బెల్లంకొండ రామదాసు)

అలా జరుగుతుందని ఎవరూ అనుకోరు కాని సరిగ్గా అలాగే జరిగింది ఒక గుర్రం ఒక మనిషి జీవితాన్ని మార్చడం చాలా విచిత్రమైన విషయమే ఆ గుర్రం పేరు జాన్ జాన్ చాలా చరిత్రగలది తనేకాక తన తండ్రి తాతలు కూడా మెరుపల్లే పరుగెత్తేవారు ఎందరి నుదుటి గీతలో వాటి పరుగులకు మారి పోయాయి వెంకట్రావు గీత "జాన్" పరుగుతో మారింది

పది సంవత్సరాలనుంచి పట్టుమని పది రూపాయల మొహం చూడని వెంకట్రావు పది నిమిషాల్లో పది లక్షలకు అధికారికావడం లోకానికి ఆశ్చర్యం కలిగించినా అతనికి మాత్రం ఆశ్చర్యం కలిగించలేదు 'కష్టాలు ఎలా వస్తాయో సుఖాలూ అలాగే వస్తాయి మన చేతుల్లో ఏముంది?' అని ఊరుకున్నాడు గంభీరంగా

అన్ని పేపర్లలో తన పేరు పడినప్పుడు, అందరూ తనను కంగ్రాచ్యులేట్ చెయ్యాలని వచ్చినప్పుడు, పాత స్నేహితులు కొత్తప్లాన్లతో తయారైనప్పుడు, సలహాలతో సరసాలతో మనుష్యులందరూ తనచుట్టూ మూగినప్పుడు చిరునవ్వునవ్వి మాత్రం ఊరుకున్నాడు 'వీళ్లు ఇప్పుడూ నన్ను వదిలేట్టులేరు పూర్వం ఒక రకంగా వేటాడారు. ఇప్పుడు మరో రకంగా వేటాడుతున్నారు' అనుకుని ఊరుకున్నాడు. డిన్నర్ పూర్తి చేయించి అందరినీ కరస్పర్శలతో సాగనంపేసరికి ఇంచుమించు అర్థరాత్రి కావచ్చింది చిట్టచివరి కరస్పర్శ వెంకట్రావుకు మృదువుగా సోకింది రెండు సోగకళ్లు అతని వంక తదేకంగా చూచి ఒక మెల్లని స్వరం, "మీరు నన్ను గుర్తించి ఉండరు" అన్నది "కావచ్చు నేను గుర్తించని విషయాలు ఎన్నో ఉన్నాయి" అన్నాడు వెంకట్రావు ఈ మాటకు ఆమె చిరుపెదవి సన్నగా వణికింది కనుజీర కొంచెం ఎరుపెక్కింది

"మీతో మాట్లాడాలి. ఇలా దయచేస్తారా?" అంటూ మెల్లగావెళ్ళి సోఫాలో కూచుంది

"చాలా రాత్రయింది ఇంక విశ్రాంతి తీసుకుంటే మంచిదనుకుంటాను," అన్నాడు వెంకట్రావు మరోవైపుచూస్తూ

"విశ్రాంతి చనిపోయిన వాళ్ళకే" అన్నదామె ఈ మాట వెంట్రావుమీద పిడుగల్లే పడింది మెరపులా వెనక్కు తిరిగి ఒకక్షణం ఆమెను తీక్షణంగా పరిశీలించి "ఇక మీరు వెళ్ళొచ్చు" అని మేడ మెట్లెక్కబోయాడు. ఆమె లేచి వెళ్ళబోతూ ద్వారంవద్ద నిల్చుని "వెళ్ళడానికి నా కభ్యంతరం లేదు. కాని. .." అని చరచరా వెళ్ళిపోయింది వెంకట్రావు 'ఉండండి' అనబోయాడు కాని నిభాయించుకుని మేడ మెట్లెక్కి పడకగదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు

ఎదురుగా నిలువుటద్దం వేలాడుతున్నది ఎన్నాళ్లైందో వెంకట్రావు అద్దంలో చూచుకుని! నిశ్చలంగా నిల్చుని అద్దంలో తన ముఖాన్ని చూచుకున్నాడు కళ్ళల్లో అప్పుడే పీడ లేర్పడ్డాయి జుట్టు కొద్దిగా నెరిసింది. ముఖంలో

ముసలితనం ముత్రిఊడలు దింపుతోంది వెంకట్రావుకు భయం కలిగింది. తను చూస్తున్నది తన స్వంత ప్రతిబింబమైనా, అది తనపై జాలిపడుతున్న ఎవరో పిత్మదేవత పిశాచరూపంలా ఉన్నది. ''విశ్రాంతి చని పోయిన వాళ్ళకే'' అని ఆమె అన్న మాటలు ఆతని చెవుల్లో మారుమ్రోగాయి. ఆ క్షణంలో వెంకట్రావుకు నిజంగా ఈ సృష్టి అంతా ఒక అర్థంలేని కలలా అనిపించింది. ''మనిషి ఒక క్షణం జీవిస్తాడు ఈ క్షణిక జీవితంలో ఎన్నో గొడవలు'' అనుకున్నాడు వెంకట్రావు

కాని ఈ వేదాంతం అతన్ని సన్యాసిని చెయ్యడానికి మారుగా జీవితాన్ని ఆనందమయంగా ధ్వంసం చేసుకునే ఒక నిర్లిప్తుణ్ణిగా చేసింది. ఆ రాత్రి వెంకట్రావుకు ఒక భయంకరమైన కల వచ్చింది ఈ ప్రపంచం ఒక పెద్ద కోనేరు ఆ కోనేట్లో స్త్రీ పురుషులు, నగ్నంగా జలక్రీడ లాడుతున్నారు

వెంకట్రావు నిద్ర లేచేసరికి బాగా ప్రొద్దెక్కింది పక్కమిద ఆలాగే ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాడు మళ్ళీ 'ఆమె' జ్ఞాపకం వచ్చింది ఆమెను చూడాలనిపించింది ఆమె ఎడ్రస్ కూడా తీసుకోలేదు నీడలావచ్చి నీడలావెళ్ళిన ఆమె ఎవరైఉంటుంది? వెంకట్రావు ఒత్తిగిలి ఒక సిగరెట్ కాల్చుకుని, 'నా జీవితంలో ఎన్నో నీడలు ప్రవేశించాయి ఎన్నో నిష్క్రమించాయి ఇదీ ఒకటి' అని ఊరడించుకున్నాడు

సాయంత్రం క్లబ్ తోటలో ఒంటిగా కూచున్నాడు వెంకట్రావు 'ఒక గేమ్ హెల్ప్ చేస్తారా?' అని విసురుగా పింగ్‌పాంగ్ టేబిల్ వద్దకు వెళ్ళిందామె వెంకట్రావు బాట్ తీసుకోగానే ''మీకు గేమ్ అలవాటేనా?'' అన్నది ''అలవాటే కాని మీతో ఆడడం అలవాటు లేద''న్నాడు వెంకట్రావు ''అయితే అలవాటు చేసి ఒడిస్తాలెండి'' అని బంతి విసిరింది వెంకట్రావు బంతి చేతిలో పట్టుకుని వెళ్ళి కూచున్నాడు ఆమె నిరాశతో అతన్ని సమీపించి, ''అప్పుడే ఆట ముగించారేం?'' అన్నది వెంకట్రావు వెళ్ళి కారులో కూచున్నాడు ఆమె కూడా వెళ్ళి వెంకట్రావు పక్కనే కూచుంది

''మీ రెంతవరకు?'' అన్నాడు వెంకట్రావు ''మీ రెంతవరకు?'' అన్నదామె.

బీచ్‌లో కారు ఆగడంతోటే, ''ఇక్కడ ఆపారేం?'' అన్నది వెంకట్రావు మౌనంగా సిగరెట్ కాలుస్తూ కూచున్నాడు. ''ఈ బీచ్ అందంగా ఉంటుంది ఇక్కడికి ఎవరూరారు'' అన్నది వెంకట్రావు హఠాత్తుగా ఆమెవంక తిరిగి ''నీపేరు పద్మ కదూ?'' అన్నాడు ఆమె కొంచెం కలవరపడి, ''నాపేరెలాకనిపెట్టారు?'' అన్నది ''నిన్ను చూడగానే ఆదే నీపేరై ఉంటుందనుకున్నాను'' అన్నాడు. ''మంచి జ్యోతిష్యులే'' అని శిరస్సు అతని బుజంమీద వాల్చింది వెంకట్రావు మెల్లగా పక్కకు ఒరిగాడు ఆమె ''ఏం? నాతల బరువుగా ఉన్నదా?'' అన్నది వెంకట్రావు ఒకక్షణం మౌనంగా ఊరుకుని, ''మీరిక దిగి వెళ్ళండి'' అన్నాడు ఆమె, ''ఒంటరిగా ఇంటికి వెళ్ళలేను, మీరు తోడురారూ?'' అన్నది ''ఇంట్లో ఎవరూ లేరా?'' అన్నాడు వెంకట్రావు. ''ఎందుకు లేరు పిల్లలున్నారు. నా భర్తగారున్నారు కాని అందరూ నిద్రపోతుంటారు. నా కొక్కదానికీ ఎంతోచదు'' అన్న దామె వెంకట్రావు చిరునవ్వు నవ్వి ''పద్మా! నిన్ను ఈ సముద్రం ఒడ్డుకు ఎందుకు డ్రైవ్‌చేశానో తెలుసా?'' అన్నాడు ఆమె తెలుసన్నది ''తెలీద''న్నాడు వెంకట్రావు ''నాకు, తెలీకపోతే మీకు తెలిసిందేదో చెప్పండి'' అన్నదామె

ఒకక్షణం ఆగి, ''ఏం లేదు. నిన్ను మర్డర్ చేసి ఈ సముద్రంలో తోసెయ్యాలని'' అన్నాడు వెంకట్రావు ఆమె రివ్వున కారుదిగి వెళ్ళి ఇసుకలో కూచుంది వెంకట్రావు పిలవ లేదు అతను పిలుస్తాడని రెండుమూడుసార్లు వెనుదిరిగి చూచింది కాని అతను శిలలా సిగరెట్‌కాలుస్తూ కారులో కూచుని ఉన్నాడు ఆమె మళ్ళీ తిరిగి చూచేసరికి అతను కారు డ్రైవ్‌చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు

ఆ రాత్రి అతను ఇంటికి వెళ్ళలేదు రాత్రి పదకొండుదాటినా ఒక నైట్‌క్లబ్ సాగుతోంది. ఆ క్లబ్‌లో ప్రవేశించాడు. వెంకట్రావు 'డ్రింక్' ఆర్డర్‌చేసి కూచోగానే ''సిగరెట్ ప్లీజ్'' అని

ఒక సన్ననిగొంతు అతన్ని మేల్కొల్పింది ఎదురుగా కూచున్న హెలెన్ అతన్ని చూచి మెల్లగా నవ్వింది ఆమెకొక సిగరెట్టందించి తనొక సిగరెట్ ముట్టించుకున్నాడు పొగ రింగుల్లోంచి ఆమెముఖాన్ని చూశాడు ఆమె ముఖం అదోవిధంగా ఉంది. చెక్కిలిమీద ఒక చిన్నమచ్చ చిరుమబ్బులా మిలమిలా మెరుస్తోంది కళ్ళు బరువుగా దించుకుని ఉన్నాయి వెంకట్రావును ప్రధానంగా ఆకర్షించింది ఆ మచ్చ

మరుసటిరోజ మధ్యాహ్నంకాని ఇంటికి చేరలేదు వెంకట్రావు చిరాకులో పనిమనిషి మీద ధుమధుమలాడ అర్థకూడుతిని వెళ్ళి పడుకున్నాడు ఆ నిద్రనిద్ర మరుసటిరోజు మధ్యాహ్నంకాని మేలుకోలేదు లేవగానే స్నానంచేసి మళ్ళీ ఆ క్లబ్‌కు వెళ్ళాడు హెలెన్ షాంపూ చేసుకొని తలార్చుకుంటోంది

వెంకట్రావును చూడగానే "హలో డార్లింగ్" అని ఆప్యాయంగా పలకరించింది వెంకట్రావు బద్ధకంగా సోఫాలో కూచుని, "హెలెన్ నీదగ్గర ఒక వస్తువుంది నా కిచ్చేస్తావా?" అన్నాడు

"మీ రడిగింది ఎన్నడైనా ఇవ్వనన్నానా?" అన్నది హెలెన్

"అయితే ఇచ్చెయ్" అని ఆమె వెనక్కు వెళ్ళి నిల్చున్నాడు. అద్దంలో వెంకట్రావు పాపను సుదీర్ఘంగాచూచి, "ఏమిటో చెప్పండి" అన్నది. "ఇదుగో, ఈ మచ్చ ఏమైనా ఇస్తాను ఇది నా కివ్వు" అని ఆమెను చేతుల్లోకి తీసుకుని "నీ ముఖం నిర్మలమైన ఆకాశంలావుంది ఈ మచ్చ చక్కని చిరుమబ్బులా ఉంది." అన్నాడు హెలెన్ సిగ్గుతో చిరునవ్వు నవ్వి, "డార్లింగ్, ఇదే నేను ఇంత కాలం శ్రమించి నిలవచేసుకున్న ఆస్తి ఇది ఇచ్చేస్తే ఇంకేముంది చెప్పు" అన్నది. వెంకట్రావు కళ్లు ఒక్క క్షణం నీళ్ళతో మెరిశాయి హెలెన్ కర్చీఫ్‌తో అతని కళ్ళు తుడిచి, "డియర్ నీది వట్టి పేదగుండె" అన్నది. వెంకట్రావు కాసేపు మౌనంగా కూచుని, "హెలెన్, మనం వివాహం చేసుకుందామా?" అన్నాడు. హెలెన్ సన్నగా నవ్వి, "వివాహం చేసుకుని ఏంచేస్తారు?" అన్నది "మనల్ని స్మరించేవాళ్ళు మన అనంతరం ఉండొద్దా?" అన్నాడు వెంకట్రావు హెలెన్, 'వివాహం కొందరికి రిజర్వు సీటు మనలాటి వాళ్లు వివాహం చేసుకున్నా మరు క్షణాన విడిపోతారు," అని మెల్లగా వచ్చి అతని పక్కన కూచుని ఒక సిగరెట్ ముట్టించుకుంది వెంకట్రావు ఆమె నోట్లో సిగరెట్ లాగేసి "ఛీ, సిగరెట్ కాలిస్తే నా కసహ్యం" అన్నాడు

"ఎన్నాళ్లనుంచి?" అన్నది హెలెన్ "ఎప్పుడూ" అని లేచి వెళ్ళబోయాడు ద్వారం దగ్గర అతని చేతులు పట్టుకుని, "ఇంత త్వరగా వెడతారా?" అన్నది వెంకట్రావు చేతులు విదిలించుకుని వెళ్ళిపోయాడు

ఆ రోజంతా అతనికి నిద్రపట్టలేదు రివాల్వింగ్ ఫౌంటెన్ ఒడ్డున కూచుని చిరుచేపలను పరిశీలిస్తూ గడిపాడు క్లబ్‌కు కూడా వెళ్లలేదు చేపలు కాసేపు నిద్రిస్తున్నట్టుంటాయి కాసేపు నీళ్లను అల్లకల్లోలం చేస్తాయి, వెంకట్రావు ఈ విచిత్రం చూస్తూ కూర్చున్నాడు వెంకట్రావు ఎంతకూ రాకపోగా విసుగెత్తి వంటవాడు తనే వచ్చి, "బాబుగారూ అన్నం వడ్డించనా?" అన్నాడు వెంకట్రావు అలాగే తల వంచుకుని "నీవు తినెయ్, నేను అన్నం మానేశాను" అన్నాడు వాడు గాభరాతో వెళ్ళిపోయాడు

వెంకట్రావు పండుకునేసరికి రాత్రి ఒంటి గంట దాటింది నైట్‌క్వీన్ మత్తెక్కిస్తోంది. కాలం నిలిచిపోయినట్టుగా ఉంది అప్పుడు వెంకట్రావు తన్ను తనే పిలిచి, "హలో మిస్టర్ వెంకట్రావు, సుఖంగానే ఉన్నావా?" అని అడిగాడు. రెండో వెంకట్రావు కాసేపు ఆలోచించి, "సుఖంగానే ఉన్నాను కాని సుఖంగా లేను" అన్నాడు ఎన్నో ప్రశ్నలూ, ఎన్నో సమాధానాలూ ఎరుగును వెంకట్రావు కాని ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం అతనికి తెలీలేదు. వెంటనే లేచి ఆ సమాధానానికి అర్థం ఆలోచిస్తూ కూచున్నాడు ఈ ఆలోచనతో రోజులూ, నెలలూ గడిచాయి రోజూ ఒకే ఉదయం, ఒకే అస్తమయం

ఒక రాత్రి వెంకట్రావు క్లబ్‌నుంచి బైట పడేసరికి ఒంటిగంట దాటింది, రాత్రి గడ్డ

కట్టినట్టుంది ఎలక్ట్రిక్ లైట్ కింద ఒక కుక్క ఒంటరిగా పడుకుని నిద్రిస్తోంది అర్థంలేని జీవితంలా నల్లని తారురోడ్డు సాగిపోతోంది వెంకట్రావు బరువుగా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడక సాగించాడు గౌడీయమఠంలో ఒక బైరాగి మెల్లని గొంతుతో మీరా కీర్తన పాడుతున్నాడు. వెంకట్రావు ఒక క్షణం నిల్చుని ఆ కీర్తన విని నడక సాగించాడు "ఆ మఠంలో చేరిపోతే" అనుకున్నాడు "హాయిగా ఉంటుంది అన్ని సమస్యలూ శమిస్తాయి" అనుకున్నాడు. ఇంకా ఆ బైరాగి గొంతు దూరంనుంచి వినిపిస్తూనే ఉంది. మఠంలోకి వెళ్ళాలని వెనక్కు తిరిగాడు. "రండి, రండి భయంలేదు' అని ఒక స్త్రీ గొంతు వినిపించింది తిరిగి చూస్తే ఒక స్త్రీ వాకిట్లో నిల్చుని ఉంది

వెంకట్రావు పందిరి మంచంమీద కూర్చున్న తరువాత కూడా ఆ బైరాగి కీర్తన వినిపిస్తూనే ఉంది వెంకట్రావు పరధ్యానంగా "నిద్ర వస్తోంది నిద్రపోతాను" అని కళ్లు మూసుకున్నాడు "కొంచెం కాఫీ తీసుకోండి" అని ఫ్లాస్క్‌లో కాఫీ తెచ్చి పక్కనే కూచుని "ఇంత రాత్రి ఒంటిగా ఇంటికేం పోతారు" అన్నది వెంకట్రావు, "నీ పేరు?" అన్నాడు "పద్మ" అన్నదామె వెంకట్రావు చివాలున లేచి "మళ్ళీ దెయ్యాల కొంపకు చేరానా" అని వెళ్ళిపోయాడు ఇంటికి చేరేసరికి రెండు గంటలు దాటింది అందరూ నిద్రిస్తున్నారు. చిన్న గేటు మాత్రం తెరిచి ఉంచారు బరువుగా మెట్లెక్కి పడకగది చేరి లైట్ వెయ్యగానే అద్దంలో పాప కనుపించింది కళ్లు నీళ్ళులేని నూతుల్లా ఉన్నాయి నుదుటిమీద నగంవరకు ఒక మచ్చ వ్యాపించింది చెక్కిళ్ళు లోతుగా పీక్కుపోయాయి ఒళ్లు జ్వరంతో కాలిపోతోంది. మళ్ళీ అతని చెవుల్లో 'చనిపోయిన వాళ్ళకే విశ్రాంతి' అన్న మాట మారుమ్రోగింది.

ఉదయాన్నే సేవకుడు గోవింద్ వెంకట్రావు వైఖరి చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు 'బాబుగారు, కొన్నాళ్లు విశ్రాంతి తీసుకోండి" అన్నాడు. వెంకట్రావు ఈ మాటల్లోని అర్థాన్ని గ్రహించలేకపోలేదు "చనిపోయిన వాళ్ళకే విశ్రాంతి" అన్నాడు మెల్లగా. కాసేపాగి గోవింద్, "బాబుగారూ, వివాహం చేసుకోరాదా?" అన్నాడు వెంకట్రావు మెల్లగా నవ్వి, "ముసలాణ్ణి నాకు పెళ్ళెందుకురా?" అన్నాడు వెంటనే, "గోవింద్, నీవే దేశాలు చూచావురా?" అన్నాడు.

"చాలా దేశాలు చూచానయ్యా" అన్నాడు గోవింద్

"ఏ దేశం బావుంటుందిరా?" అన్నాడు వెంకట్రావు "అన్ని దేశాలూ ఒకలానే ఉంటాయి అంతా మనలో ఉంటుంది" అన్నాడు గోవింద్ వెంకట్రావు మరి మాట్లాడలేదు ఆ రోజంతా ఎక్కడికీ వెళ్ళకుండా ఇంట్లోనే గడిపాడు పడక గదిలోకి వెళ్ళాడు కాని అద్దం మాత్రం చూచుకోలేదు.

మరునటి రోజు ఉదయం లేచి స్నానంచేసి డ్రెస్ చేసుకున్న తరువాత ఎందుచేతనో హెలెన్‌ను చూడాలనిపించింది ఆ రోజు నిజంగా తనదే తప్పు. సిగరెట్ కోసం పోట్లాడి వచ్చేశాడు వెంటనే కారు హెలెన్ ఇంటికి డ్రైవ్ చేసుకుని వెళ్ళాడు

హెలెన్ ఇంట్లో ప్రవేశించగానే ఒక ముసలావిడ కూచుని ఉంది. "ఎవరు కావాలి?" అన్నది "హెలెన్" అన్నాడు వెంకట్రావు ముక్తసరిగా "హెలెన్ లేదు, టెరెసా ఉంది," అన్నది ముసలావిడ. ఈ జవాబుకు వెంకట్రావు మండిపడి "హెలెన్ ఎక్కడుందో చెప్పు?" అన్నాడు గట్టిగా. "ఎక్కడుంది? స్వర్గంలో ఉంది" అన్నది ముసలావిడ మెల్లగా. వెంకట్రావుకు ఏమనాలో తెలీలేదు. "ఏమిటి నీవంటున్నది?" అన్నాడు ఆందోళనతో. "హెలెన్ చనిపోయింది ఆత్మహత్య చేసుకుంది కారణం తెలీదు" అన్నది ముసలావిడ వెంకట్రావు అక్కడే కూలబడిపోయాడు

ఆ మరునటిరోజు మళ్ళీ అద్దంలో పాప చూచుకున్నాడు. నుదుటి నిండా మచ్చ వ్యాపించింది. కళ్లు నెత్తుటి కొలనుల్లా ఉన్నాయి. కొంచెం దగ్గుకూడా ప్రారంభించింది ఆ సాయంత్రం గోవిందుణ్ణి పిలిచి, "గోవింద్, బట్టలు సర్దు, అలా దేశంచూచి

వస్తాను' అన్నాడు గోవింద్ కొంచెం చకితుడై, "బాబుగారూ, ఈ పరిస్థితిలో ప్రయాణం చేస్తారా? నేనూ వస్తాను" అన్నాడు.

"గోవింద్, నీవిక్కడే ఉండు, నేనంటే బ్రహ్మచారిని ఎక్కడ తిరిగినా పరవాలేదు అలా వెళ్ళి కాశీ, ప్రయాగ, బదరీనాథ్, కలకత్తా అవీ చూచి వస్తాను," అని వాడిచేతుల్లో ఒక వెయ్యి రూపాయల నోట్లకట్ట పెట్టి కాశీకి బెర్త్ రిజర్వ్ చేయించుకుని వెళ్ళిపోయాడు

(4)

(రచన నెల్లూరి కేశవస్వామి)

కథానాయకుడు వెంకట్రావు హఠాత్తుగా నిద్ర మేల్కొన్నాడు ఎవరో కొరడా పుచ్చుకుని కొట్టినట్టు ఉలిక్కిపడి లేచి కూచున్నాడు అబ్బ! ఎంత దీర్ఘనిద్ర! కాని ఇదేమిటి? గదేదీ? తగిన ఆచ్ఛాదన సామగ్రిదేదీ? అంతా చీకటి! అంతా అయోమయం!

"Accident!..Accident!!" ఎవరో చీకట్లో తన సమీపంలోనే అరుస్తున్నారు తక్షణం తేరుకున్నాడు వెంకట్రావు తాను పడుకుంది తన పాత గదిలో కాదనీ, రైలు కంపార్టుమెంటులోననీ స్ఫురణకు రాగానే దిగ్గున లేచి స్విచ్ వేశాడు తన ప్రక్క బర్తుపైన పడుకున్నాయన పెట్టి మధ్యలో నిలబడి కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని బెదురుబెదురుగా చూస్తూ గజగజ వణికిపోతున్నాడు. అతని పెదాలు ఇంకా "accident, accident" అనే శబ్దంలేని పదాల్ని ఉచ్చరిస్తోనే వున్నాయి ఇంతలోకి అరుపులూ, ఏడ్పులూ, బొబ్బలూ, కేకలూ వినిపించటం మొదలెట్టాయి.

వెంకట్రావుకు అర్థమౌతోంది నెమ్మదిగా వెళ్ళి తలుపులు తెరిచి చూచాడు అంతా కారుచీకటి కొద్ది క్షణాలకిగాని నక్షత్రాల వెలుగులో ఏం జరిగిందో చూడగలగలేదు రైలు బండి ఒక ఎత్తైన కట్టపైన నిలబడి వుంది కాని తన కంపార్టుమెంటువున్న డబ్బాముందు అంతా శూన్యం. ఇంజనులేదు, డబ్బాలూ లేవు కట్టకిందికి దొర్లిపోయినట్టున్నాయి అక్కడినించే అరుపులూ, బొబ్బలూ వినిపిస్తున్నాయి తక్కిన డబ్బాల్లోంచి ప్రయాణీకులు దిగి పరుగెత్తుతున్నారు

వెంకట్రావు వెనక్కు తిరిగి "అవును యాక్సిడెంటే" అని తిరిగి బర్తుపైన కూచున్నాడు కిందో మనిషి వెంకట్రావుకేసి వింతగా చూస్తూ గబగబా బండిదిగి చీకట్లోకి మాయమైపోయాడు కాసేపు అలానే మౌనంగా కూచుని వెంకట్రావుకూడా అతణ్ణి అనుసరించాడు

అంతా చీకటిమయంగా ఉంది చీకటిని చీల్చుకుని వచ్చే కేకలూ, బొబ్బలూ, మనుషుల అలజడీ వినపట్టం తప్ప మరింకేమీ గోచరించటంలేదు ఆ ప్రదేశం ఎక్కడో ఏవిటో కూడా అర్థంకావటం లేదు చెట్లూ గుట్టలులేని బయలు ప్రదేశంగా మాత్రం తోస్తోంది

కట్టదిగి వెంకట్రావు అందరితోబాటు అరుపులు వినిపించే వేపుకు నడిచాడు

"ఆ పడిపోయిన డబ్బాలు ఆడవాళ్ళవిటండీ ." వెంకట్రావు ప్రక్కనే ఎవరో అంటున్నారు.

"అయ్యో! పాపం ఆడవాళ్ళూ, పిల్లలూ!"

వెంకట్రావు నడుస్తున్నవాడల్లా చప్పున ఆగిపోయాడు కుడివేపుకు మళ్ళి, కొద్ది దూరాన వున్న ఒక ఎత్తైన ప్రదేశాన చతికిలబడ్డాడు సిగరెట్ వెలిగించాడు

అవును, తానెందుకెళ్ళాలక్కడికి? తనకేం పని? వెళ్ళినా తానేం జేయగలడు? ఏ స్త్రీయో కాళ్లువిరిగి బాధపడుతోంటే, ఏ పసిపాపో తల బ్రద్దలై పడివుంటే, ఏ చచ్చిపోయి పడివున్న తల్లి శవంపైనో పడి పిల్లలు "అమ్మా! అమ్మా!" అని ఏడుస్తూంటే, వాళ్లనిచూచి తాను చేయగలిగిందేవిటి, జాలిపడటం తప్ప? ఎవరి తల్లికోసమో, ఎవరి పెళ్లాం పిల్లలకోసమో తను బాధపడటందేనికి? ఉహూ, అల్లా బాధపడదలచుకోలేదు నిజంగా ఈ బంధుకోటి ఇంద్రజాలం ఎంత భయంకరమైంది! దాన్నించి తప్పించుకు బయటపడటానికి తాను ఎంత భగీరథ ప్రయత్నం చెయ్యాల్సి వచ్చింది! ఆనాడు బి య్యే రెండో సంవత్సరం పరీక్ష ఇవ్వకుండా వొచ్చేసినందుకు తన్ను తాను ఎంతైనా శ్లాఘించుకోవొచ్చు. తన జన్మలో అంతవరకూ